



[Viides pyörä pyöri pois](#)

Olin kolmannella luokalla, kun kaikki alkoi. Englannin tunnit alkoivat, olin istunut vuoden vaihteeseen asti "Miljan" vieressä. Elettiin kevättä ja aloimme vaihtaa paikkoja. Kysyin kaikilta: "Istutko mun vieres enkun tunnil?" Vastaus oli ehkä tai istun jo _____ vieressä, joten istuin kevään yksin.

Välitunnilla pyysin päästä tyttöjen kanssa leikkimään. Ne vastasivat, että leikki on jo täysi. Menin siis johonkin istumaan yksi. Kun pääsin kotiin heitin repun pois, ja romahdin sängylle itkemään. Sanoin äidilleni, että haluan kotikouluun. Äitini ei suostunut, joten oli sitten pakko jatkaa 3B-luokalla yksin.

Nelosella sama poissulkeminen jatkui. Harrastin kuitenkin ringetteä samaan aikaan. Pelireissulla tutustuin parhaaseen ystävääni. Hän oli rinnakkaisluokallani, hänelle kerroin kaiken. Hän oli kanssani välkät. Kiusaaminen loppui neljännen luokan lopussa, joten seuraavalla luokalla oli jo kivaa.

Toivon kuudennen luokkani olevan samanlainen. Tiedän että muita on kiusattu enemmän kuin minua, mutta elämä järjestää asiat oikein hyvin ajan myötä. <3

Tässä runo jonka avulla muistin tapahtumat siltä ajalta:

Katson elämäni taaksepäin, kaikesta on selvitty, vaikka sillä hetkellä on tuntunut, etten kestä, murrun kaiken taakan, kivun ja koettelemusten alle. Tässä olen tänä päivänä, vaikeudet on opettanut ja kasvattanut, tehnyt minusta kypsän ja toivottavasti viisaamman, tässä olen kaikkine arpineni, ehkä joskus surun häivähdyks silmissäni mutta minulla on halu elää ja ottaa elämästä kaikki irti.

Ehkä voin olla rinnallakulkijana jollekin, joka käy elämänsä läpi. <3